

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ali Hazelwood

Mate

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

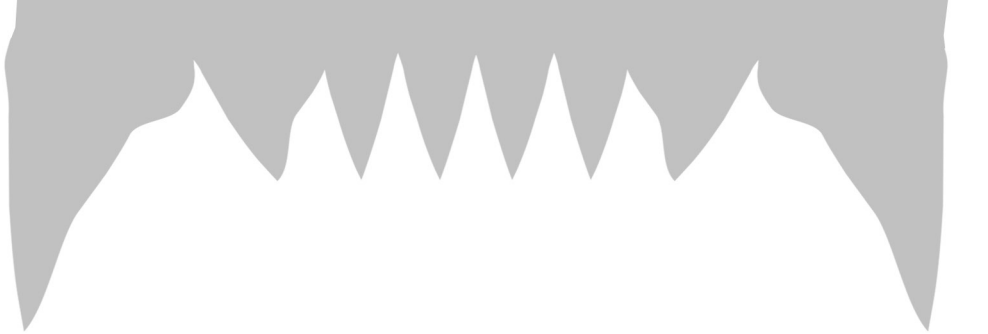
office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SUĐENA

ALI HEJZELVUD

Prevela s engleskog
Slavica Marković

Stela

*Za dame iz omegaversa: tehdirtysock, the_miss_lv i pianoforeplay, kao i za sve one koji me prate i podržavaju
a koje ne poznajem.*

Nadam se da vam sve odlično ide, gde god da ste.

PROLOG

DETE JE BILO DOBRO NAUČENO, ALI GA NIJE NAUČILA porodica, već život.

Kad su vrata popustila i srušila se, potrčala je prema majci, ali nije to učinila da bi pronašla utehu, već da bi je pružila. *Pođi sa mnom*, želela je da prošapće, ali nije mogla ni glasa da izusti, pa ju je povukla za rukav. *Pođi. Ovako je bolje.*

Majka je otresla njenu ruku i nije je ni pogledala. Devojčica je sama uzmakla uz stepenice. U sobi je spavao muškarac, okrutni, zli vukodlak, kojeg se plašila gotovo isto koliko i uljeza koji su upali u kuću. Ipak, prodrimala ga je da ga probudi i upozori.

„Pokušavam makar jednom da se naspavam!”, zaurao je i odgurnuo je od sebe. Sagnula se da izbegne udarac. „Ako ne možeš da budeš tiša...” Odjednom je ućutao jer je i on shvatio da nešto nije kako treba. Devojčica je pogledala oko sebe u potrazi za skrovištem i uvukla se u plakar.

Sedela je sklupčana, kolena stisnutih uz grudi, i udisala miris stare, ustajale odeće. Kad je začula vrištanje, počela je da broji. Ljudi koji su živeli u kući govorili su joj da je glupa, ali znala je da broji do hiljadu, i ti brojevi izgovoreni u mislima, jedan za drugim, prekrili su bolne jauke, pogrde i zvuk lomljenja kostiju. Čitala je, iako su se zvuci približavali.

Dvesta pet. Dvesta šest. Dvesta...

Ispod vrata se izlila lokva krvi i tada je izgubila kontrolu. Glasno je uzdahnula od straha i zaprepašćenja, a zvuk se odbio

od zidova plakara pretrpanog odećom. Odmah je pokrila usta šakama ali je već znala da joj je kraj blizu.

Ne. Ne, ne, ne.

Drhteći, zagrizla je usnu i pomolila se majčinom starom bogu. U tami nije mogla da razazna boju krvi. *Smiri se*, ponavljala je, zavlazeći se ispod gomile prastarih ćebadi. Njene molitve su utihnule, ali u kući se još uvek čulo kretanje. Možda je majka. Možda se penje uz stepenice da je potraži...

Iznenada, vrata plakara su se otvorila. Tamna prilika nadvila se iznad nje, visoka silueta uokvirena oreolom svetlosti koja je dopirala od sijalice s plafona.

Bila je to Smrt. Onakva kakva bi bila da je stvarna osoba.

Obuzeta užasom, otvorila je usta, spremna da vrisne. Ali muškarac je prislonio prst na usne i na tu jednostavnu zapo-vest se skamenila.

„Ne volim vrištanje”, objasnio je i približio joj se. Iza njega je ležalo beživotno telo vukodlaka kojeg je pokušala da spase, a iz rane na vratu mu se cedila gusta zelena tečnost.

A sada je ona na redu.

„Nemoj da se ljutiš na sebe. Nisam te pronašao zato što sam te čuo.” Smrt je govorio glasom dubokim i smirenim, a oči su mu lutale po sobi kao da nešto traže. „Namirisao sam te čim sam ušao u kuću.” Čučnuo je da bi bio njene visine i pritom nepažljivo zgazio u krv.

Zubi su joj cvokotali od straha. *Moli*, naredio joj je glas u glavi. *Moli ga*. Ali usta su odbila naređenje i ostala zatvorena.

„Jesi li gore?”, doviknuo je neko s prizemlja i devojčica se trznula. Pokušala je da bude hrabra, ali suze su joj same potekle. Muškarac je to primetio, pa se na njegovom licu pojavio izraz gađenja – isti onaj koji je majka imala kad bi se devojčica požalila na njihov novi život.

Slaba. Plaćljivica. Sebična.

Uzdahnuo je i pružio ruku prema njoj, a ona je zažmurila i poželjela da kraj dođe što pre. *Samo brzo. Može i da boli, samo neka brzo bude gotovo.*

Ali tada joj je palcem nežno obrisao suze sa obraza i ona je u čudu otvorila oči.

„Hej!”, začuo se drugi glas, ovog puta bliže, na stepenicama. „Treba li ti nešto?”

Tamne oči muškarca susrele su njene. Ponovo je uzdahnuo. „Pozovi socijalnog radnika.”

„Dođavola. Koliko ih je ovog puta?”

„Jedno.” Vilica mu se trznula kad je još jednom prešao prstom preko njenog obraza. „Nemoj da plačeš. Ili plači, ako moraš. Ali ovako je bolje. Iskreno se nadam da će ti ovo biti najgori dan u životu.” Na usnama mu je zatitrao osmeh. „Kad si poslednji put jela?”

Zbunjeno je trepnula, iznenađena pitanjem. Istina je da nije mogla da se seti. Juče? Prekjuče?

„Hajde, daćemo ti nešto da se zagreješ.” Ispružio je ruke, a pošto nikako nije mogla da zaobiđe lepljivu zelenu baricu, dozvolila mu je da je podigne. Nije znala zašto dopušta ubici da je nosi niz stepenice. *Možda je i majci pomogao*, pomislila je, znajući da je dovoljno snažan za takav zadatak.

Da, sigurno jeste. Bila je uverena da je upravo nosi majci. Zato je zagnjurila lice u vrat neznanca i prepustila se njegovim sporim, postojanim otkučajima srca. A pošto je već umela, ponovo je počela da broji do hiljadu.

*Rastrgla ga je na delove i ponovo sastavila.
A sve to je potrajalo jedva jednu sekundu.*

Sadašnjost

AKO POSTOJI IDEALNA NOĆ ZA UMIRANJE, OVO NIJE ta noć. Mnogo toga joj ne ide u prilog. Mogla bih da se žalim zbog nedavne oluje, slabe mesečine, telefona koji je ostao nenapunjen na noćnom stočiću. Međutim, glavni problem je što na sebi imam samo dva komada odeće: gaćice i majicu na bretele. Oba su mi savršeno odgovarala ispod mog pufnastog pokrivača. Nažalost, i njega sam ostavila u brvnari. Kad sam se probudila u jedan sat posle ponoći i shvatila da neko provaljuje vrata.

Jesen je. U mestu koje bih pre godinu-dve – dok sam još uvek glupavo verovala da sam samo obično ljudsko biće – nazvala Oregon. Sada kad moji vukodlački geni polako preuzimaju kontrolu, stvari poput kartografije i državnih granica postale su komično nebitne, ali suština ostaje: novembar na severozapadu je hladan, a ja nisam odgovarajuće odevena.

Kakav loš tajming, mrmljam sebi u bradu dok se krijem iza čvornovatog stabla duglazije.¹ Ubrzano dišem i gledam svoju sasvim ljudsku šaku. Zamišljam preobražaj i pokušavam da nateram svoje do živaca izgrickane nokte da se pretvore u kandže.

Preobrazi se u vuka, Serena. Preobrazi se u jebenog vuka, ili ću...

¹ Četinar iz porodice borova, poreklom iz Severne Amerike. (Prim. prev.)

Ili ću *ništa*. Moje telo jednostavno odbija da se preobrazi. Pogledam u nebo, ali navodni uticaj meseca je bedno slabašan. Uz prigušeno režanje, nastavim da trčim kroz šumu, a moja bosa stopala se klizaju po svežem blatu. Desetine malih posekotina presecaju mi tabane i potkolenice. Što duže trčim, sve manje verujem da će blato prikriti metalni miris moje krvi.

A trčim već neko vreme.

Uljez me prati. Pristiže me. Vetar nosi njegov miris – sve je bliže – i ne sviđa mi se šta mi taj miris govori. Vampir. Odrastao, u punoj snazi. Nestrpljiv. Uzbudjuje ga pomisao na lov, a to njegovo uzbuđenje stvara mi mučninu u stomaku. Ali mučnina je moj najmanji problem. Jer, ako mogu tako dobro da ga namirišem, velika je verovatnoća da mi se *baš* približio...

„Konačno, jebote”, njegove reči mi paraju uho poput zvuka metka. Trenutak kasnije, leđima udaram o deblo. Ne znam šta izaziva više bola – kora koja mi se zariva u kožu, ruka koja mi steže vrat, ili njegov odvratni, ludački smrad.

U šumi vlada mrkli mrak. Vukodlaci vide i po najvećem mraku, ali ja sam dobila samo polovinu tih lepih vučjih gena, pa ponekad noću vidim, a ponekad ne. Ipak, vampirova žeđ za krvlju je jasno vidljiva. Kao i nož u njegovoj ruci. „Nisi baš brza, a?”, zareži on.

Ma šta mi reče. Uzdržim se da ne prevrnem očima, pa odglumim uzdah nemoći. „Molim te”, preklinjem ga. Njegov miris eksplodira oko mene, kao da se mazohistički loži kad ga žena moli za milost – baš predvidljivo. Stoga mu pružim još materijala. „Molim te, nemoj da me ubiješ. Uradiću sve što poželiš.”

„Sve što poželim?”

Baš se naložio. Zajecam i razrogačim oči. „Sve.”

Pogledom mi istražuje telo kao da razmišlja za šta bih mu bila najkorisnija – za trgovinu organima, za supu od kostiju,

za sezonske poslove u dvorištu. A za razliku od mene, on je brz. Natprirodno brz. Vrtoglavom brzinom njegov nož raspára moju svilenu majicu i napravi još veći izrez na grudima.

Govnar.

I dok mi bulji u grudi, miris mu postaje još jači, što znači da je potpuno omamljen onim što vidi, a to mi daje priliku da upotrebim ono što sam naučila na časovima samoodbrane na koje me je sestra bukvalno naterala.

Udarac kolenom u međunožje.

Glavom u nos.

I kao bonus, udarac laktom u stomak. Zašto da ne kad već mogu?

Vampir zaškrguće zubima i promumla: „Kurvetino jedna” ili nešto slično. U svakom slučaju, uspela sam da se oslobodim. Možda nisam brža od njega, ali mogla bih da uzmem šaku zemlje i bacim mu u oči – što bi bilo sasvim dovoljno da ga uspori. Izbezumljeno se osvrćem oko sebe i konačno ugledam oštar, nazubljen kamen. Sagnem se da ga dohvatim.

„*Jebena nakazo.*” Vampir se ponovo baci na mene i savije mi ruku iza leđa. Vrisnem, ali kamen mi ostane u ruci. Žalosno je to što mi on drži zglob pod takvim uglom da ne mogu da ga udarim.

U teoriji znam šta bi trebalo sledeće da uradim – *približi se, sagni se, zarotiraj telo, udari ga slobodnom rukom* – i verujte, stvarno to pokušam. Nažalost, vampir je bar stepen-dva bolji od prosečnog borca i ništa od ovog ne funkcioniše.

U tom trenutku zaista osetim mučninu. Ovo se neće dobro završiti. „Pusti. Me”, procedim kroz zube.

„Ućuti.” Njegov kiseli miris para mi nozdrve. Sad se još više naložio a ja sam u još većim govnama. „Možda mi nije dozvoljeno da te odmah ubijem, ali mogu da ti nanese neverovatan bol dok ne...”

„Stvarno?“, prekine ga muški glas. Dopire negde između drveća, dubok i smiren, istovremeno opak i ravnodušan. Ne postoji odgovor koji bi mogao da iznervira vlasnika ovog glasa. „Stvarno možeš, druškane?“

Vampirovo telo se ukoči. Osetim njegov potpuno ogoljen, opori strah koji mu blokira svaku instinktivnu reakciju.

Zatvorim oči. Nateram pluća koja gore od napora da polako udahnu vazduh. Dozvolim sebi da pomislim kako će mi šanse za preživljavanje u narednih deset minuta biti... i dalje male, ali barem ne *toliko* male.

Koen.

Koen je ovde.

Sve će biti dobro.

Vampir me povuče ispred sebe i prisloni mi nož uz grlo. Pitam se namerava li da me koristi kao taoca ili kao živi štit koji jedva dopire do njegovog vrata. „Šta ti radiš ovde?“, poviče.

Opravidano pitanje. Koen živi nekoliko sati odavde i nije se pojavio skoro dva meseca – otkad me je, na moj zahtev, ostavio u brvnari, s brdom zaliha, uz dugi pogled i opasku: *Nadam se da će ti biti zanimljiv razgovor sa četinarima, ubico*, čiji je podsmešljivi ton bio u potpunoj suprotnosti sa ozbiljnošću u njegovim očima.

„Pitao si šta ja radim na *mojoj* teritoriji? A šta *ti* radiš ovde, govнару?“ Bez ikakve žurbe, Koen izroni iz žbunja.

Drugačiji je. Drugačiji je od svih ostalih, naravno, ali je drugačiji i od onog Koena koga sam poslednji put videla pre dva meseca. Crna kosa mu je duža nego pre i vezana je u neuredan rep. Zarastao je u bradu – čini se da se nedeljama nije brijao, i sumnjam da je i neispavan. Ipak, njegovo prisustvo deluje na mene na uobičajen način: on je poput sidra koje me drži za tlo kad sam na ivici da odletim.

Alfa.

Njegov miris je prepoznatljiv – jak i umirujući. Savršen kontrast panici koju osećam kod vampira.

Vampira koji zareži: „Ubiću je ako se približiš.” Naravno, Koen se približi. Sa smirenošću muškarca koji nikad ne sumnja u svoju moć da natera svet da radi po njegovoj volji.

„Hej, Serena. On kaže da će te ubiti. Je l’ tebi to u redu?” pita on, glasom punim znatiželje. Tamne oči mu sijaju u mraku.

„Doduše, jesam ostala bez zaliha instant nudli prošle nedelje”, izgovorim slabašno. Nije mi to baš najsajnija ideja, jer mi vampir toliko jako povuče ruku da mi skoro iščupa nadlaktičnu kost. Ipak, Koenov osmeh *zamalo* sve to nadoknadi.

„Ti si Koen Aleksander, je li tako? Alfa severozapadnog čopora.”

„Tako je. A kako se *ti* zoveš, druškane?”

„To nije važno. Ako se približiš...”

Koen cokane jezikom. „Moraš da mi kažeš kako se zoveš, ili ću morati da ti izmislim ime. Imaš li neki predlog, Serena?”

Pročistim grlo. „Sviđa mi se ime Bob.”

„Vampir Bob. Sjajno.”

„*Ne zovem se tako...*”

„Zoveš se ako dama tako kaže, govno jedno. Hoćeš li mi reći šta radiš na mojoj teritoriji ili ću ti iščupati jaja i gurnuti ih u tvoja usta?”

Vampir ne odgovori, već mi toliko snažno zavrne ruku da mi se zamrači ispred očiju i *zamalo* izgubim svest. Kad se malo povratim, osetim kako me vuče bliže sebi i reži: „Možda je previše vredna pa ne smem da je ubijem, ali mogu ozbiljno da je povredim.”

„Hajde, probaj onda.” Prvi put otkad se pojavio, Koen me pogleda u oči. Ne vidim ništa u njima. „Ova devojka može mnogo da izdrži. Jesam li u pravu, Serena?”

Nekako se nateram da klimnem glavom – besramna laž. Ipak, možda je bol izazvao halucinaciju čula mirisa, jer mi se čini da miriše kao da mu prija što sam potvrdila njegovu izjavu.

„Siguran si?“, pita vampir. „Ipak je ona *poluljudsko biće*.“

„A ti si poluidiot. Kakva slučajnost.“

„Svi je žele, znaš. Nakon onog intervjuja, svi vampiri na kontinentu je traže.“

„Da, sigurno je čeka mnoštvo stolova za seciranje.“

„A znaš li koliko su spremni da plate?“ Vampirov glas odjednom postane ubedljiv. „Pošto ću im ja dovesti hibrida, moći ću sâm da odredim cenu.“

„Naravno. I sigurno te se neće otarasiti istog trenutka kad je dovedeš.“

Vampir prezrivo frkne. „Nisam ja glup. Prvi sam je pronašao, ali nisam jedini koji želi nagradu za njenu glavu. Doći će i drugi. Kad otkriju da je čuvaš na svojoj teritoriji, navaliće sa svih strana. Jesi li siguran da želiš da provedeš ostatak života štiteći poluljudsko biće? Dozvoli mi da te oslobodim tereta. Samo zažmuri i pretvaraj se da nemaš pojma šta se dešava.“

„Bobe, i nije ti neka pogodba.“ Koen raširi ruke. „A šta ja dobijam? Trebalo bi da mi ponudiš nešto zauzvrat. Da podeliš nagradu sa mnom, da mi opereš auto...“

„Priča se da je ona tvoja suđena partnerka.“

Kao da šuma čuje te reči. Kao da ih razume. Jer svaka životinja, svaki list, svaka kapljica vode se umiri, kao da čeka Koenov odgovor.

„I šta s tim?“ On prilazi, i dalje sasvim opušten. Kao da je izašao u večernju šetnju, ili je u poseti muzeju. Bez i jedne jedine brige.

„A znaš li šta još kažu?“

„Kladim se da ćeš mi reći.”

„Kažu da te je odbila.”

„Joj.” Koen uopšte ne izgleda kao da ga nešto boli. „I tvoj briljantni zaključak je da ću joj se sada s radošću osvetiti tako što ću ti dopustiti da je odvedeš?”

„Zar to ne bi bilo najbolje? Da je se rešiš jednom zasvagda?”

Koen podigne ruku i vampir se trgne. Međutim, on samo masira slepoočnicu kao iscrpljeni roditelj koji se pita zašto njegovo dete opet gura bojice u nos. „Čoveče. Moraću da te ubijem, a Džorma će me naterati da odradim gomilu papirologije zbog toga.” On uzdahne, a od nestrpljenja u njegovom glasu krv mi se zaledi u žilama.

Izgleda da vampir ne oseća isto što i ja. Jer njegova sledeća rečenica glasi: „I lepa je, zar ne?”

Ukočim se, a i Koen.

„A sada nije u poziciji da *ikoga* odbije.”

Nema odgovora.

„Razumeš li šta hoću da kažem? *Alfa*?”

Svaka i najmanja naznaka opuštenosti u Koenovom držanju odjednom ispari. Svaki atom njegovog bića sada je na najvišem stepenu pripravnosti, usmeren prema plenu – prema meni.

„Kao što rekoh, vrlo je lepa. Ne bih imao ništa protiv da ti je prepustim kad završim s njom”, ponudi vampir.

Koenove zenice se pretvore u tačkice pune nezadovoljstva, a njegov miris odaje takvu nedvosmisleni odbojnost da i vampir počne da popušta. „Ili bi ti mogao da se zabaviš s njom, pa ću je posle toga odvesti bez ikakvog pogovora. Neće imati kome da se požali.”

U daljini se začuje hućanje sove. Zadržavam dah dok čekam da Koen odjebe vampira, ali tišina se otegne, njegove oči potamne i posle nekog vremena...

Koen *klimne glavom*.

Srce mi siđe u pete.

Ne. Nemoguće. On to nikada ne bi uradio.

„Koene?“, šapnem. Pola je pitanje, pola molba.

„Ako ćemo iskreno, Serena...” Koen slegne ramenima. „Ti uvek praviš sranja.”

Osetim kako me obuzima jeza. „Ne. Nemoj. Koene, *nemoj...*”

„Dao sam sebi slobodu da počnem”, kaže vampir. Ne stig-nem ni da trepnem, a on mi svojom slobodnom rukom spusti poderani deo majice niz rame.

Koenove oči počivaju na mojim gotovo golim grudima kao da sam ništa drugo do komad mesa. Ponuda čiju vrednost treba da proceni. Nešto što nema drugu svrhu, osim da on to iskoristi. Posmatram čudni ples njegovih zenica i osetim pro-menu u njegovom mirisu pre nego što promrmlja: „Vidiš, *tako* se sklapa dogovor. Znao sam da ti to umeš, Bobe.”

Ponovo molim telo da se preobrazi u vuka. Ignoriše me. U naletu besa počnem da se otimam vampirovom stisku u očaj-ničkom pokušaju da se oslobodim. Ali on je jači od mene, a Koen je verovatno jači od nas oboje zajedno. Možda bih mo-gla da savladam jednog od njih dvojice, ali to ne bi rešilo moj problem.

Stežem kamen u šaci, ali dok me još uvek ovako drži, ne mogu da ga upotrebim.

Strah mi pojuri kroz telo. Udara mi u grudima.

„Tvoja je, alfa. Radi s njom šta god želiš.” Vampir se odvratno zacereka. Spusti nož i gurne me nekoliko centimetara napred, ali mi ne pušta ruke. Smrdi kao neko ko zna da je sa mno-m gotovo – da je *pobedio*. „Možda će i uživati”, zlobno dobaci.

Koen razmišlja dok mi prilazi toliko blizu da osetim nje-govu toplotu, i ja mu pokažem zube. Ovo se ne dešava. *Alfa*

*štit*i, govori mirni glas vukodlaka koji mi živi u kostima. *Alfa je dom. Koen nije takav.*

Osim što nisam baš sigurna da glas govori istinu.

Koen stane ispred mene i gleda me kao da sam njegova igračka, i da, on *jeste* takav.

„Misliš?“, upita tihim, dubokim glasom. Njegove oči mi miluju lice i zadrže se na mojim golim grudima. Još više se približi, a njegovo prisustvo me obaviye poput toplog pokrivača. Njegov miris mi ispuni nozdrve – bezbedan, umirujući, tako zapanjujuće savršen da na trenutak zaboravim na vampira iza sebe i na borove iglice koje mi bodu tabane.

„Molim te“, tiho promrmljam, ali mislim da Koen ne čuje. Podigne ruku do mog lica, obujmi mi obraz i palcem mi pritisne donju usnu.

„Šta misliš, Serena? Da li bi uživala?“

Panika mi ponovo ispuni grudi. Odlučno odmahnem glavom. Ne. Ne.

„Dobro.“ Pogled mu je nežniji i on uzdahne, kao da se pomirio sa sudbinom, ali ga pritom sve ovo mnogo zabavlja. „Iskoristi, onda, taj kamen koji držiš u ruci, ubico.“

Treba mi malo vremena da shvatim na šta misli i da osetim kako vampirov stisak popušta. Izvrnem ruku, oslobodim se i zabodem mu nazubljenu ivicu kamena pravo u stomak – gotovo sam razočarana koliko mi je malo truda bilo potrebno za to.

„Šta...“ Vampir se presavije od bola. Taman se spremam da ga ponovo udarim, ali on se uspravi i obori me na zemlju. Podigne nož iznad glave, cilja mi pravo u vrat. „Kurvetino...“

Naglo zastane i iznenađeno uzdahne kao da je doživeo otrokrojenje. Zuri u mene izbuljenih očiju i širom otvorenih usta, i na trenutak skoro da očekujem... izvinjenje? A onda on iskašlje tanak mlaz ljubičaste krvi i izgubi ravnotežu. Užasnuto

posmatram kako pada i sruči se baš pored mene, s licem u busenu mahovine.

Nakon toga se više ne pomiče.

I ja sam nepomična. Ne znam šta to govori o meni, ali jednostavno ne mogu da odvojim pogled od krvi koja šiklja iz dubokih, paralelnih rana na njegovim leđima, dok se njen metalni miris meša s mirisom zemlje.

Mnogo vremena prođe dok konačno ne pogledam svoje telo – neočekivano nepovređeno i uglavnom golo. A onda pogledam Koena, koji stoji iznad mene i izgleda sasvim nezainteresovano. Svako drugi bi požurio da me podigne, ali ne i alfa severozapadnog čopora. Umesto toga, polako odmahne glavom i o svoju kariranu košulju obriše okrvavljenu ruku kojom je upravo ubio vampira. Tamnoljubičasti tragovi prave neobično lepu sliku na crno-belom platnu.

Treba mu malo vremena da se seti da postojim. „Dobro veče, Serena.” Napetost od pre nekoliko trenutaka je splasnula i glas mu zvuči ravnodušno. Možda zna da bi bila dovoljna samo mrvica saosećanja da se raspadnem. A možda ga zaista nije briga ni za šta. „Kako si provela noć?”

„Dosađivala sam se”, odgovorim promuklim glasom.

„Stvarno? Užasno izgledaš.”

„Užasno izgledam?” Ledene graške znoja klize mi niz slepoočnice i grudi koje žurno pokušavam da pokrijem. „Zar se tako razgovara s voljenom suđenom?”

On podigne obrvu. „Rekao sam da si mi suđena, a ne da te volim.”

Besno se nasmejem, ali makar ne plačem. Lepo je što mogu da zadržim makar trunčicu dostojanstva dok me Koen hladno odmerava, a onda čučne pored mene.

„Moramo da idemo”, kaže mi on.

„Gde?”

„U Jazbinu.” Podigne me u naručje, s jednom rukom ispod mojih kolena, a s drugom preko leđa. Najednom hladnoća postane daleka uspomena. „Odmor u šumskom raju je završen, ubico.”

„Apsolutno ne dolazi u obzir.”

„Koene, i ako joj ne kažeš, svakako će saznati.”

„Kako? Hoće li mi ukrasti dnevnik? Može li da čita misli?”

Ako to ikako može da pomogne, Lou izgleda kao da mu je malo neprijatno. „Neću to da krijem od Mizeri. A Mizeri će joj sigurno reći.”

„Ma, jebi se. Više si mi se sviđao kad si bio sâm, tužan i depresivan. Dobro, kažem to Sereni, i šta onda? Od toga ništa neće biti, čak i da joj se sviđam.”

„Ako to iznesemo u javnost... Ako je ona suđena partnerka alfe severozapadnog čopora, nijedan vukodlak joj neće nauditi. Bila hibrid ili ne.”

U Koenovom stomaku tinja mešavina besa i ogorčenosti. „Nijedan vukodlak joj neće nauditi jer ću ih sve pobiti.”

„Sve ćeš ih pobiti? Mizeri živi ovde, a Serena želi da bude s njom. Ti nećeš biti tu.”

„Onda ću se preseliti kod tebe. Moj čopor može da funkcioniše i bez alfe.”

Lou ga pogleda onako kako ga je gledao kad je imao dvanaest godina – već previše ozbiljan za svoje godine, kao da stubovi zemlje počivaju na njegovim plećima – i Koen to nikad nije mogao da podnese. Tada je samo želeo da zaštiti Loua od ružnih strana života alfe čopora. I sada to još uvek želi.

„Mnogo si naporan.” Koen pređe rukom preko lica.

„Jesam.” Lou ustane. „Imao sam odličan uzor.”

Pre četiri i po meseca Jugozapadna teritorija

PRVE REČI KOENA ALEKSANDERA UPUĆENE MENI BILE su: „Nije uključen u struju.”

Zaista nešto vredno pamćenja.

Sigurno je to klasičan početak svake velike ljubavne priče: devojka koja pokušava da uključi laptop i sve jače udara po tastaturi. Ogroman muškarac u kariranoj košulji, ruku prekrštenih na grudima stoji naslonjen na dovratak i skeptično je posmatra. Ponižavajuća sramota kada ostaviš ne baš tako dobar prvi utisak na nekog koga tvoji prijatelji vole i poštuju.

Koen se pojavio u Louovom dvorištu pre nekoliko sati, kad je dovezao Louovu mlađu sestru, što je izazvalo spontano porodično okupljanje u prizemlju. Ana je oduševljena, Mizeri glumi da je ne obožava, a Lou se trudi da ne pokaže koliko je očaran Mizerinom nesposobnošću da sakrije svoje obožavanje. Sve je to vrlo ljupko i zaslužuje malo privatnosti.

Mizeri je u svom najboljem izdanju. Ja možda nisam u najgorem, ali radim na tome.

Poslednja dva meseca provela sam zarobljena na teritoriji vampira. Bila sam sigurna da će se moja otmica završiti tako što će mi slezina postati večera za rakune, pa je ovo zapravo moja druga šansa za život, a ja još uvek ne znam šta bih s njom. Sporo gazim kroz vreme i prostor, nikad sasvim pribrana, neprekidno preosetljiva. Nakon meseci provedenih u tišini, i šapat mi je previše glasan. Zujanje mušica mi probija bubne opne. Koža mi je čas užarena, čas ledena. U poslednje vreme više mi prija samoća. Zato sam se potajno ušunjala u Louovu kancelariju. Sela u kožnu stolicu. Uzela laptop i donela radikalnu odluku da proverim svoju elektronsku poštu.

Tu me je Koen pronašao i odlučio da me poduči o električnoj struji.

„Oh.” Pogledam u kabl koji vrlo očigledno visi jer nije uključen. „Pa, jasno.” Osmehnem se, pokušavajući da pronađem pravi odnos između nesigurnosti i posramljenosti, i pogledom potražim utičnicu.